

PATRIA NOVA

SEGONA ÈPOCA

Any I :: N.º 17

::: SETMANARI

VALENCIANISTA

10
CÈNTIMS

La col·laboració en el renaiximent valencianista

En l'obra de refer la nostra patria, tenen cabuda tots els valencians i totes les vocacions. Per a participar en ella no hi ha que esser forçosament un propagandista actiu dels ideals de llibertat valenciana. Els homes de gabinet, apartats de l'adurull del carrer, els literats, els professionals i els obrers més humils, tots, cadascú en el seu treball normal, poden ajudar al renaiximent valencià, sempre que no estiguen conduïts per el desamor a les coses pròpies.

Fiar exclusivament el recobriment de la consciència valenciana i l'expansió de les nostres activitats, a les tasques polítiques, seria un greu error. La política guanyarà el cor dels ciutadans per a la nostra causa, obrirà les portes, ara hermèticament closes, de les corporacions públiques, però no elevarà ella sola el nivell espiritual i cultural del poble valencià, no farà que es deixondixquen arreu les virtuts nostrades i que la llibertat siga una conseqüència ineludible de la plenitud i capacitat assolides.

En el renaiximent valencià interessen igualment els treballs d'investigació, les creacions artístiques, la feina d'escriure pàgines belles i elegants de prosa valenciana, els esports de tota mena, l'excursionisme, que revelaria l'esplèndida formosor de la nostra terra i ensenyaria a estimar-la, l'aprenentatge perfecte dels oficis, el millorament de les indústries i l'enlairament de les masses obreres cohesionades per l'ideal humà de la seua redempció.

No oblidant quan escrivim o quan esmercem les nostres energies en algun d'aquells afers normals, que som valencians i fills d'una patria esclava, farem tant com el que més per que València retorne al seu govern propi i puga decidir el seu destí. Es sols un fet de consciència col·lectiva lo que cal per a que València trenque els lligams de dependència. Están lamentablement equivocats els que creuen que el valencianisme tendix a unificar les idees i els sentiments individuals i que es contrari a que els valencians, com obrers o com burgesos, lluiten en defensa dels seus ideals. Uns i altres, però, en aquesta lluita poden esser ben valencians per que la patria es de tots.

El valencianisme, com queda dit, no exclus cap ideal, sino que pot aliar-se amb els més distants.

ment i d'acció, que representara els instints de la vella i oscura raça nostra, abans d'esser amara da de llatinitat i d'esperit semític.

Herder diu en un dels seus llibres: «La perfecció d'una cosa consistix en que siga tot lo que ella dega i puga ser». Es lo que, després d'Herder, entrarà de ple en la filosofia d'Hegel, amb el nom de Werden, i serà el devenir o arribarà a ser en els idiomes llatins.

El devenir d'Espanya estarà en la fructificació i en el desenrotll de tots els seus elements ètnics, com el devenir del país basc seria no borrar-se del tot en la llatinitat, sino donar a la seua cultura un caràcter propi peculiar no llatí.

No es estrany que, pensant aixís, jo hatja tingut l'aspiració de donar un matí no llatí, poc retòric i poc eloqüent, de precisió i de sequedat, dins de la literatera espanyola.»

Si el basc fora un llenguatge flexible i apte con el de Galicia i com el nostre, Pio Baroja formularia també la reivindicació del seu idioma...

GERMANOR VALENCIANA

Les seues finalitats

Els valencians de Barcelona... Qué fan els valencians que viuen a Barcelona? Per lo general han sofert una transformació completa en l'ambient barceloní. Son partidaris de rependre la tradició de llibertat valenciana i estimen amb ulla tendres la nostra llengua i totes les manifestacions de l'esperit valencià. A Barcelona viuen milers d'aquells valencians. Però qué fan els valencians que viuen a Barcelona?—tornem a preguntar.

Fins ara no sabem que feren gran cosa. Els valencians no han anat a engrossar la massa dels anònims. En literatura o en art, els valencians s'han destacat. Ernest Martínez Ferrando—germà

Lo que diuen els altres...

PIO BAROJA.—En les obres de l'estimat novel·lista basc s'hi troben opinions i comentaris que escauria divulgar aquí. Però no formen mai un fragment amb la necessària unitat i coherència.

Baroja, tan original i rar, es base pels quatre costats. D'espanyol no té res. Açó ho pot constatar qualsevol llegidor, malgrat que les paraules i les idees de l'escriptor de vegades vullguen contradir el seu esperit racial.

Convidat per la Junta de Cultura Basca, Baroja llixqué una conferència que va titular «Divagaciones sobre la Cultura». En un dels capítols explicà el seu «Ideal

de España». Anem a reproduir-lo:

«Qué volguerem que fora Espanya? Qué volguerem que fora el país basc dins d'Espanya?

Tal vegada els espanyols contestarem cadascú de distint modo a aquesta pregunta. Jo volguera que Espanya fora molt moderna persistint en sa línia antiga; jo volguera que fora un focus de cultura ampli, extens, un país que reunira l'estoïcisme de Séneca, i la serenitat de Velázquez, l'excel·lència del Cid i el braó de Loyola. En eixe focus de civilització hispànica en que hi haguera l'integració de tots els sentiments i dels principis ètnics que han constituït la Península, m'agradaria veure el país basc com un nucli no llatí, com una font d'energia, de pensa-

del nostre company Eduard—es un prosista perfecte, considerat com un dels indubtables valors de la moderna generació literaria. Miquel Durán i Tortajada—germà d'altre company nostre, d'Enric—ha dirigit els diaris més importants de Barcelona. I així aniríem recordant noms de valencians que treballen amb profit i glòria.

Pero col·lectivament, aquells valencians vivien inadvertits. I encara lo més trist era la indiferència que pareixien manifestar envers València. Un fet ha vingut a demostrar que aquells valencians pensen en l'esclavitud de la nostra patria i volen contribuir a deslliurar la seua ànima.

Eixe fet, al qual ens acabem de referir, es la constitució d'una entitat denominada «Germanor Valenciana», de la que forma part una selecció nombrosa de valencians residents a Barcelona.

«Germanor Valenciana» pensa, entre altres coses, treballar per la mutua compresió de Catalunya i València. Inmediatament cursarà una lletra per tot el Regne oferint enviar gratuïtament llibres, follets i revistes de Catalunya. Aquesta tasca es descabdellará d'una manera intensa, i per lo tant es de creure que els seus fruits seran d'importància.

La distribució de les revistes i llibres es farà tenint cura de la professió i orientacions d'aquell a qui vagen dirigits. Als mestres s'enviaran revistes de pedagogia, que els donen a conèixer en aquest aspecte el moviment de Catalunya, etc.

Per a començar aquesta actuació, «Germanor Valenciana» ha confeccionat unes llistes de valencianistes amb totes les indicacions necessàries.

Els nostres llegidors que vullguen rebre informació d'algunes coses de Catalunya, poden adreçar-se a «Germanor Valenciana» (Boters, 16, Barcelona), demanant ésser incluits en aquelles llistes.

Altra part essencial dels fets d'aquesta entitat estan relacionats amb els nostres escriptors i homes de lletres. Nosaltres—han dit qual que vegada—no tenim revistes a València, per manca de diners. Aón hem de publicar un treball d'investigació, un article literari, una poesia simplement? A una revista madrilenya i en castellà! (Declarem que ignoravem la col·laboració dels valencians en les revistes madrilenyes. Potser siga una il·lusió...) Puix be: «Germanor Valenciana» obrirà de bat a bat les planes de les revistes catalanes (*La Revista*, *Quaderns d'Estudi*, etc.) per a que els escriptors va-

lencians puguin escriure en valencià. Açó en realitat es fer reviu els primers anys de renaixença literaria de Catalunya i València, quan les revistes catalanes i les poques revistes nostres palessaven en el seu text una confraternització dels dos grups d'escriptors.

No hem pogut només que aludir a dos projectes de «Germanor Valenciana». La extensió de aquesta nota ens impedia seguir.

Els valencians de Barcelona s'apleguen a nosaltres per desvetllar el poble. Molt bé. Els donem les nostres mans en prova d'amistat. Compten amb nosaltres per a tot.

No hi ha cap raó que justifique el canviar d'idioma en el precís moment d'haver d'expressar per escrit el que, parlant, expressariem en el nostre propi llenguatge.

Malebranche.

GLOSSES

El nostre Ajuntament, per unanimitat—ai, qu'es ben estrany aixó de la unanimitat en els nostres caríssims regidors!—ha fet seua la iniciativa de l'estimat confrare *La Correspondencia de Valencia* i ja es un fet lo de «El rincón de los artistas» als Vivers municipals. Molt be. La idea ens pareix excel·lent i digna de que la porte a la realitat el senyor Samper, president de la comissió de passejos, advocat i sentimental, que en una nit memorable tingué la delicadeça d'estampar un bes al front del venerable Guimerà en nom de la València artística...

L'amic Hernández Casajuana, simpàtic sempre i humorista quasi sempre, ha glosat, en un article que encara no sabem si està escrit en serió, la sessió municipal en la que l'nostre Ajuntament aprovà el deliciós projecte. I en dit article recomana al Círcol de Belles Arts que al fer-se càrrec de la orientació i protecció del «Rincón de los Artistas» tinga en compte la visió de tots els jardins de l'extranger per a fer-los reviu en aquest troc dels Vivers municipals guanyat per a 'ls artistes a la «coentor provinciana». I Casajuana ens conta que a Roma està la «Passaggiata del Monte Pincio», i que a Florença està el «Giardino di Boboli»—¿Boboli? Aixó, en la ploma del 'aplaudit autor festiu, pareix un camelo—i que al Parc de Bruselas hi han arbres amb rellonges pol-

sera i que a París està el Bosc de Bolonia... i Poincaré.

No creem necessari mirar afora per a embeilir el «Rincón de los artistas» valencians. Tenint València una tradició ben remarcada de jardineria i d'arquitectura monumental—¡quants jardins, i quants monuments d'estil Renaixement i Gòtic pur escampats per la nostra terra!—es en el propi mirall on hem d'inspirar-nos. En últim terme, no hi ha com deixar la construcció del jardí al lliure art dels nostres mestres jardineros, poblant el lloc de belles i gracioses estatués dels nostres mestres escultors.

També hi ha una bella obra a fer col·laborant pintors i jardineros, i lo que amb flor tallada—per exemple, en la Batalla de Flors—fan, amb el seu esforç, que done un bell resultat artístic, amb la combinació de flors i brancatjes vius donaria un resultat esplèndid.

¿Una reproducció de la barraca clàssica? ¡Magnífica idea del amic Casajuana! Així els forasters ¡i els nostres fills! vorien lo que fatalment desapareix de l'horta, l'emblemàtica barraca dels nostres avantpassats.

Ara un prec al Círcol de Belles Arts, a l'Ajuntament, als artistes valencians i a Casajuana... ¿Per qué a un bell ja di de València, fet per jardineros valencians, destinat als artistes de la nostra terra i on s'aixecará una barraca simbólica, hem de anomenar-lo «Rincón de los artistas»? ¡RACÓ DELS ARTISTES! Aquest es el nom exacte, amorós, íntim, el que correspon al lloc on es reuniran uns homes que artísticament estan deslliurats de tot jou estrany i tenen una forta i viva personalitat.

Així acaba l'amic Casajuana el seu article:

«Una barraca linda, amplia, detallada y dignificada por el arte, será el símbolo del «Rincón de los Artistas». Que de la barraca sencilla y humildísima vinieron nuestros artistas abuelos, aquellos que crearon nuestra escuela gloriosa e hicieron escribir en oro el nombre de Valencia.»

Pero es que si tornaren els nostres *artistas abuelos* i llegiren aixó de «El rincón de los artistas», ens dirien, al menys, ridícols i coents. Perque aquells que vingueren de la barraca sencilla i humil no parlaren mai, mai, mai, en castellà.

ENRIC DURÁN I TORTAJADA

PATRIA NOVA es ven en els següents quioscos: **Moderno** (plaça Emili Castelar), **Minerva** (plaça Emili Castelar) i **Sant Martí** (carrer de Sant Vicent).

Irlanda, renaix

Deslliurada del domini anglés, apagada la guerra civil, Irlanda renaix.

Referint-nos a la part econòmica podem dir que els ingressos en el període trimestral darrer—abril, maig, juny—pujen a 4.726.725. L'any passat, en el mateix temps, es recaudaren 3.867.700 solament.

Tota classe d'imposts municipals son actualment satisfets sense cap impediment. En el mateix districte de Leitrim, en el qual al signar-se la pau anglo-irlandesa de 1921 es devien nou mensualitats atrasades, s'encontren hui al corrent. I un altre detall d'estabilitat econòmica en la Irlanda actual, es que en Dublín, malgrat l'agressivitat dels valeristes, no s'ha deixat de pagar res al nou Estat d'Irlanda.

No cal dir que encara hi ha dèficit, pero no manquen mitjos per a eixugar lo quasi totalment.

Per eixemple: els presuposts nacionals d'Irlanda per al eixerçici 1923 a 1924 anticipen un ingrés total de 26.787.950 lliures, contra una eixida de 46.641.664 lliures. Pero de la diferència de vint millons hi ha que deduir importants sumes que Anglaterra deu a Irlanda segons el Conveni anglo-irlandés per danys que va causar l'eixercit invasor enviat per el govern de Lloyd George. I açó, unit a diverses economies en perspectiva, representa un dèficit definitiu que no ha d'excedir de quinze millons.

El major recàrrec que gravita damunt l'Estat lliure d'Irlanda es la conservació del seu eixercit, despesa o gasto que ha d'anar minvant segons es vaja esvaïnt l'amenaça de la guerra civil.

Ara, el Govern irlandés tracta d'adquirir un préstec o emprèstit del Banc d'Irlanda, reembolsable als dotze mesos. El préstec importarà de vint a vint-i-cinc millons de lliures. I comprarà terres, d'acord amb la nova llei Hogau, sotmesa ja al Dail Eireau, per a contribuir a la pacificació rural, problema etern d'Irlanda que tantes lluites ha originat. I es molt probable que el Govern anglés siga garant, en un 4 o 5 per cent, d'aquestes operacions.

Irlanda, puix, florix econòmicament. La llibertat no es un estorb per a la riquesa, contra lo que creuen els nostres tràgics botiguers de sàinet.

Mai se té raó contra la llengua.

Marián Aguiló.

Cançó

I

Angel que Deu per mon conort envia,
celest visió de mos ensomnis d'or,
imatge d'ilusions i poesia,
delícia del meu cor.

En ta laor desplegaré jo 'ls llavis
i una cançó diré, filla del cel,
en la olvidada llengua de mos avis,
més doça que la mel.

Acás lo meu cantar ja t'importuna,
cent voltes ta alabança m'has oit,
i cent també la misteriosa lluna
en la callada nit.

Cubert lo front de puritat i gloria
lo meu esprit te mira en tot instant;
ompli ton nom a soles ma memoria,
ta inspiració mon cant.

II

Nineta delicada,
recorde jo qu'et viu
allà en la edat daurada
com tórtora en lo sim,
com rosa no esclatada.

Plaer tan pur tingui
mirante, verge meua,
que sens voler plori
i m'ànima amb la teua
per sempre 's confundi.

Degué lo teu encant
robar la llum del dia,
puix veyas ton semblant
encara un hora havia
sens tindre 't al davant.

I en mitj de ma dolor
vingué lo desengany
a omplirme de tristor
i conegni 'l meu dany
lo pit ja ple d'amor.

III

Després d'aquell moment
de cèlica ven'ura
es l'ànima més pura
i pur lo cor i pur lo pensament.

Amb més sonora veu
entone ma cançó,
més tendra es ma oració
quan alse de matí lo front a Deu.

Té el sol altre lluir,
lo cel mire més blau,
per tñ lo viure 'm plau,
i dols es lo content, dols lo sospir.

I adore ton encant
amb lo sublime amor
que l'àngel té al Senyor,
que té la mare a son darrer infant.

IV

Qué goig es lo existir,
mirar to ulls i respirar ta aroma!
Ahont fou lo meu patir?
Ahont l'ansia de morir?

Plega la nit son vel,
radiant lo sol per l'orient assoma,
desfent la boira i gel,
i queda elar lo cel.

TOMÁS VILLARROYA

«EN LA ATENAS
DEL
MEDITERRÁNEO»

Ortega i Gasset

Eugeni d'Ors quan creia que en la Península Ibérica hi ha tres nuclis nacionals llatins, el de Llevant, el del Centre i el de l'Oest, feia notar que els tres filòsofs representatius d'eixos tres nuclis eren coneguts molt asovint per el seu nom familiar. Així, al filòsof portugués Coimbra el coneixien per Lionardo; al filòsof castellà Ortega Gasset el coneixien per Pepe; al filòsof català Eugeni d'Ors el coneixien per Xenius...

I malgrat els tractaments tan familiars acabà d'ocórrer una cosa que té certa gracia.

En Valnecia, on no hi ha ara per ara un Ateneu artístic, científic o literari digne de tal nom, hi ha no obstant un establiment que es diu Ateneu Mercantil. I anunciaren que el dissabte passat donaria allí una conferència el catedratic de la Universitat Central En Josep Ortega Gasset. El redactor d'aquestes línies no tingué el pensament d'anar perquè encara que considera a Ortega i Gasset (En Josep) com un espanyol presentable en Europa, no s'interessa gens nimica per aixó de les responsabilitats, que es una ente lèquia que per a entretindres han inventat en Madrid. Pero de totes maneres s'ha enterat d'un incident sense ulteriors conseqüències, pero que demostra com es fan moltes coses.

La sala de l'Ateneu Mercantil estava plena de gom a gom. Anava a parlar Ortega i Gasset! Pero no qualsevol Ortega ni qualsevol Gasset més o menys hidrófil, no! Es tractava de l'autèntic Pepe, el filòsof.

I s'alçà un senyor per a presentar al conferenciant. I el presentà com a En Josep Ortega Gasset. Pero heu 's ací que el «protagonista», es a dir, el conferenciant, rectifica. Ell no era Josep, era Eduard, germà de Josep...

Confesseu que el fet es singular: un senyor que presenta a un que no coneix, un orador que veu davant d'ell molta gent que no havia anat a oir-lo, un públic que té ganes d'anar-se'n...

Açó—repetim—va esdevindre en l'importantíssim Ateneu Mercantil de la no menys important Ciutat de Valencia, «tercera capital de España»: no va esdexindre en Cuenca ni en Luintanadueñas.

Lliçau els periòdics valencianistes PATRIA NOVA i EL CRIT DE LA MUNTANYA.

Aplec Valencianista

El dia 5 d' Agost es celebrarà el IV Aplec Valencianista en l' Ermita de Sant Antoni de Bechí.

L' Aplec ha despertat gran entusiasme en les comarques castellonenques De Vilarreal, d' Artana, de Bechí, de Castelló i de València aniran nombrosos grups de valencianistes.

L' Aplec consistirà en una Assembla pública en la que es discutirà un programa valencianista agrari i tots aquells temes que lliurement s' exposen.

El grup de València eixirà d' aci el mateix diumenge dia 5 per el mati. El retorn es farà per la nit. Oportunament concretarem totes les dades referents al viatge.

Agraïrem a tots els que pensen anar ens ho comuniquen lo més aviat possible. En la nostra R. d' acció es reben les adhesions.

TROSSOS I MOSSOS

En els Estats Units hi ha un telèfon per cada 8 habitants.

En Alemanya un per cada 32.

En Anglaterra un per cada 45.

En França un per cada 80.

En Espanya un per cada 540.

Hi ha que fer constar que en lo referent a Espanya es descompten els telèfons corresponents a Bascònia i a Catalunya. En Catalunya hi ha un telèfon per cada 105 habitants, gracies a l' obra civilitzadora de la Mancomunitat, que es separa del tipo espanyol per a acostar-se a l' europeu. En Bascònia, de la qual no tenim dades concretes, suposen que també hi haurà un percentatge decorós de telèfons.

Retallem d' *El Ejército Español*, de Madrid:

«Dice un periódico regionalista:

«El señor Ventosa se muestra muy pesimista respecto a la situación actual del problema catalán y que estimaba difícil, después de la retirada del señor Cambó, lograr la obtención pacífica de las aspiraciones nacionalistas.»

«Ah! Pero ¿de veras creían ustedes que con Cambó o sin Cambó podían lograrse las aspiraciones nacionalistas, que ya sabemos cuáles son, pacíficamente? Inocencia se necesita para creerlo.

«Y pocas confianzas en los «cops de fals».

En *El Liberal* de Madrid, Mariano Benlliure Tuero (fill de l' escultor valencià) fent crítica d'

un llibre parla de l' amor—que nosaltres creiem indiferencia—d' Espanya a América. Després diu:

«Pero en América ocurre todo lo contrario respecto a nosotros, i allí, el caso individual, aislado, es el de afecto i estimación a España, i lo general, lo que corresponde a un sentimiento colectivo, es lo enconamiento, envuelto en presumptuosos aires de desdén. Aquesta es la veritat que es palpa en América, malgrat tots els oradors de banquets hispano americans.»

Ni una paraula més. D'acord amb En Benlliure. A nosaltres ens agraden els escriptors que siguen clars, que siguen sincers, que siguen «francos»... mentres no siguen Rodríguez. I no diem açò en recordant-nos dels oradors de banquet.

Els escocessos no volen ésser anglesos.

Havent sigut alçat en França un monument als escocessos morts lluitant durant la guerra, un diari de París els va anomenar «anglesos»

Poc després el dit diari rebia una comunicació de la Societat de Sant Andreu, de Glasgow, protestant d' aquella qualificació i demanant que en lo successiu no aplicaren el nom d' anglesos indistintament a tots els habitants de les illes britàniques.

Anglaterra no es més que una part del Regne Unit, pero un anglès no es escocès, com no es irlandès. El nom general que admeten per a tots és el de «Britons».

Anem a suposar que es suprimiren de les festes de juliol les corregudes de toros. Que quedaria de les festes? Res. Una traca, altra traca, un castell de focs artificials, altre castell de focs artificials i dos o tres festejos sense importàcia, exceptuant, clar es, el concurs de bandes de música.

Lo que es veu desseguida es que el plat fort de la fira de juliol son les corregudes de toros. Es que—dirà algú—després de les corregudes de toros hi ha un desfilé molt brillant i molt divertit. Be. Pero a eixe desfilé no poden anar només que els escassos mortals que tenen un vehícul i... lo altre. A més a més els desfilés son ja monòtons, avorrits i cada dia es fan més clars.

Fullejant el programa oficial de la Fira recordem el de l' any anterior i el de tots els anys. Únicament canvien els toreros. Pero fins les remaderies son les mateixes.

Si es vol conservar el prestigi

(prestigi?) de la Fira de juliol hi haurà que inventar coses noves. No s' aprén res en eixos constants viatges, senyor Català? Esmentem amb gust que lo que no ha fet l' Ajuntament ho fa la revista *Pensat i Fet*, que s' ha adreçat a entitats i persones de representació de València preguntant-los qué novetats podrien introduir-se en els festejos de juliol.

L' exquisit poeta Joaquim Muntaner dirigix des d' *El Sol* al públic espanyol uns «Avisos de Catalunya» que reflectixen la vida i les inquietuts catalanes. Adés parlava de la vaga de transports i del terrorisme, ara tracta de nacionalisme amb cordialitat i comprensió.

Els paràgrafs de Muntaner «avisant» de l' orientació franca del nacionalisme català, els havem vist reproduïts en *El Pueblo* amb la signatura de Félix Azzati. L' honorabilitat del periòdic i de l' escriptor està salvada, car els paràgrafs apareixen entrecomillats i el nom de Muntaner es cita varies voltes, per cert que amb una afirmació errònia: la de que Joaquim Muntaner es un «estimable catalán no separatista». L' error consistix, no en que Muntaner siga separatista i deixi de ser «estimable», sino en que Muntaner no es català.

El llegidor al vore la titular d' *El Pueblo* i la signatura, creuria que anava a conèixer l' opinió del senyor Azzati sobre el problema català i conegué l' opinió del senyor Muntaner. Potser guanyà.

El Crit de la Muntanya de aquest mes dedica preferent atenció a l' Aplec Valencianista de Sant Antoni de Bechí. Explica la causa de no fer-se a Vilarreal, com es va anunciar, i dona algunes orientacions per a l' assistència. Es fa recó de les veus amigues que s' aixequen a Catalunya, dedica comentaris al Manifest de la «Jovenut Valencianista» i a la farsa de les responsabilitats i publica un variat noticiari. Porta també una poesia de Carles Salvador, glosant el dia 29 de juny.

Aquest es el sumari d' *El Crit*. La seua situació econòmica es molt apurada i ens mou a excitar l' ajuda de tots els patriotes. Seria una vera llàstima que *El Crit de la Muntanya* i PATRIA NOVA deixaren de publicarse. No ho diguem per admiració a la nostra tasca; ho diguem senzillament perquè son els dos únics periodics valencianistes que tenim.